735/05

Den 7. november 2005 blev i sag nr. 67.386:

xxxxxx xxxxxxxx
xxxxxxxxxx x
xxxx xxxxx

mod

Codan Forsikring A/S
Gl. Kongevej 60
1790 København V

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Codan Forsikring A/S, klager ved sin repræsentant Rådgivningsfirmaet Fuld Valuta over, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at klagerens krav er forældet.

Det fremgår af sagen, at klageren i skadeanmeldelse af 20/11 2003 anmeldte en ulykke til selskabet, som hun havde været udsat for den 27/6 1999. Klageren havde som bagsædepassager i en bil været involveret i et trafikuheld på en motorvej, hvor føreren (hendes far) påkørte en anden bil bagfra.

Klagerens egen læge udfærdigede den 28/11 2003 begyndelsesattest, hvoraf det bl.a. fremgår, at den første lægehjælp blev ydet på S. Skadestue.

Af skadestuejournalen af 27/6 1999 fremgår det bl.a., at klageren havde slået venstre lårben og havde fået småskrammer på venstre albue og på højre side af ansigtet. Klageren blev behandlet med ispose på venstre lår.

I skrivelse af 11/12 2003 modtog selskabet meddelelse om, at klagerens repræsentant var indtrådt i sagen.

I skrivelse af 26/1 2004 til klagerens repræsentant bekræftede selskabet modtagelsen af skadeanmeldelsen og oplyste videre, at det havde aftalt med GF-Forsikring, som sagen også var anmeldt til, at GF-Forsikring indhentede de nødvendige oplysninger og videresendte dem.

Efterfølgende modtog selskabet kopi af speciallægeerklæring af 13/9 2004, der er udarbejdet af overlæge E.M.C., der er speciallæge i psykiatri. Af speciallægeerklæringen fremgår bl.a., at klageren fremviste enkelte PTSD-lignende symptomer i form af flash back oplevelser og angst i situationer, som mindede om ulykken. Hun havde desuden udviklet fartskræk, højdeskræk og fornemmede øget dødsangst. Endvidere fremgår det, at tilstanden havde bestået uændret i de sidste 4 år.

Sagen blev herefter indbragt for Arbejdsskadestyrelsen, der i sin udtalelse af 10/5 2005 anførte, at stationærtidspunktet var sat til 1 år efter ulykken, hvilket vil sige den 27/6 2000. Endvidere blev klagerens méngrad fastsat til 8 %. Udtalelsen var baseret på speciallægeerklæringen af 13/9 2004.

I skrivelse af 9/6 2005 til klagerens repræsentant meddelte selskabet, at det ikke kunne yde forsikringsdækning, idet selskabet henviste til, at klagerens krav var forældet. Selskabet anførte bl.a.:

> "Arbejdsskadestyrelsen bedømmer skønsmæssigt stationærtidspunktet til at være ca. 12 måneder efter ulykkestidspunktet, hvilket svarer til den 27. juni 2000.
>
> Det står herefter helt klart, at S.S.s [klageren] krav må anses for at være forfaldet i slutningen af 2000, idet det på dette tidspunkt ville have været muligt for os at afgøre sagen. Kravet er således forældet ved udgangen af 2002.
> …
> Til støtte for vores afgørelse skal vi henvise til Ankenævnskendelse 62.136, …"

Hertil meddelte klagerens repræsentant i skrivelse af 13/6 2005 til selskabet bl.a.:

"Vi er ikke enige i afgørelsen.

Vi finder, at der bør ydes erstatning, specielt ud fra betragtningen af, at der er tale om et barn/ungt menneske, der jo ikke kender reglerne, og i øvrig ikke vidste, at hun var forsikret.

Noget andet er, at hun heller ikke var klar over, hvornår hendes tilstand var stationær. Hun bliver først klar over, at hun reelt set har pådraget sig varigt mén, da Arbejdsskadestyrelsens udtalelse foreligger."

I skrivelse af 5/7 2005 til klagerens repræsentant fastholdt selskabet sin afgørelse. Selskabet henviste bl.a. til, at klageren var 18 år, da skaden skete. Hun havde tegnet sin egen forsikring i maj 1999, så hun burde vide, at hun var forsikret.

Klagerens repræsentant har herefter indbragt sagen for nævnet. Af klageskrivelsen fremgår bl.a.:

"Der sker ikke umiddelbart anmeldelse til Codan, da hun ikke er klar over, at der er tegnet en speciel forsikring.

Skadens følger gør i øvrigt, at der er tale om et langvarigt forløb, hvilket dokumenteres af, at Arbejdsskadestyrelsen, den 10. juni 2005 fastsætter stationærtidspunktet til 1 år efter skaden.

Vores kunde bliver først i efteråret 2003 klar over, at hun har pådraget sig varige mén, hvorfor der sker anmeldelse til henholdsvis GF og Codan.

Hun bekræftes dels af, at der er varige mén ved speciallægeundersøgelsen den 13. september 2004, og i særdeleshed af udtalelsen fra Arbejdsskadestyrelsen af 10. maj 2005.09.09

Codan bekræfter anmeldelsen den 17. december 2003, og på intet tidspunkt under sagsbehandlingen tager Codan forbehold for eventuel forældelse.

Vi står derfor uforstående overfor, at Codan først i forbindelse med udtalelsen fra Arbejdsskadestyrelsen gør forældelse gældende.

Codan modtager i øvrigt speciallægeerklæringen den 24. september 2004, og besvarer dette brev den 26. oktober 2004.

Ej heller her tager Codan erstatningsforbehold.

Sammenfattende finder vi ikke, at der er grundlag for afvisning, ligesom vi supplerende finder, at vores kunde har været i god tro om, at hun var berettiget til erstatning, når der sker anmeldelse den 11. december 2003, og Codan herefter gennem næsten 1 år og 6 måneder på intet tidspunkt gør forældelse gældende."

I skrivelse af 22/8 2005 til nævnet har selskabet fastholdt sin afgørelse. Af skrivelsen fremgår bl.a.:

"Vi har ved vores afgørelse lagt vægt på:

- At forsikringstager først anmelder ulykken i skadeanmeldelse af den 20. november 2003 omtrent 4 ½ år efter ulykken,
- At speciallægeerklæringen angiver, at tilstanden har bestået uændret de sidste fire år,
- At Arbejdsskadestyrelsen fastlægger på den baggrund stationærtidspunktet til ét år efter ulykken d.v.s. den 27. juni 2000,
- At det følger af forsikringsaftalelovens § 29, at 'krav, der er grundede i forsikringsaftalen, forældes 2 år efter udgangen af det kalenderår, i hvilket fordringshaveren fik kundskab om kravet og om, at der er forfaldet, og i alt 5 år efter kravets forfaldstid',
- At forsikrede må antages at have fået kundskab om sit krav senest 1 år efter ulykken, samt at det er forfaldet,

- At kravet således er forældet ved udgangen af 2002 jf. forsikringsaftalelovens bestemmelse herom,
- At ukendskab til reglerne ikke disculperer og
- At det må anses som usandsynligt, at forsikringstager ikke kendte til sin ulykkesforsikring, da det er hendes egen, og da den er tegnet ca. 1 måned før skaden skete, da hun ikke længere var omfattet af familiens."

Nævnet udtaler:
Nævnet har gennemgået sagen og kan på dette grundlag ikke kritisere, at selskabet har anset klagerens krav for forfaldet i 2000. Da nævnet i øvrigt finder, at klageren måtte have haft kundskab om det forfaldne krav mod selskabet, finder nævnet ikke grundlag for at kritisere, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til den 2-årige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29.

Herefter, og idet nævnet bemærker, at klagerens eventuelle ukendskab til forsikringen ikke bevirker, at forældelse ikke kan indtræde,

b e s t e m m e s :

---

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen